

симулира с помощта на д-р Стамболски злополука и не присъства на съвета. Великият везир Мидхат паша, недоволен от неподчинението на Екзарха и неговото русофилско настроение, нарежда на Найденов и на членовете на Св. Синод да предадат на Антим I да подаде доброволно оставка. Въпреки неговото несъгласие, група български първенци - „... някой от лична ненавист към Екзарха, било някой от тях като държавни чиновници, или пък някой като закоравели русофоби, какъвто беше д-р Чомаков ... го прогласиха за паднал и на 12 Априля същата 1877 г. поискаха с махзар¹⁵ избирането на нов Екзарх. На тоя махзар правителството не се забави да отговори и на 24 Априля са събраха в Екзархията 8 души от народните представители и други 8 души от по първите и знатни Българи, а именно г. Н. Михайловски, д-р Чомаков, Георгаки ефенди, Н. Хр. Тъпчилещов, Т. Кесяков, Йоаким Груев /изпратен от Пловдив на заточение в Цариград/, х.Николаки Пандуров, които под председателството на преосвещений Панарета Пловдивски избраха за нов български Екзарх Ловчанския Митрополит Негово Блаженство Йосифа I-й.“¹⁶

Антим I е ограничен в къщата си, като строго се следят лицата, които го посещават. Найденов, двамата екзархийски секретари и поп Петър са извикани в полицейското управление и изрично предупредени да не напускат Цариград без знанието на правителството, като им се искат поръчители и то - да не са българи.

На 17 юли 1877 г., без никакво предупреждение, целият екзархийски персонал е арестуван. Найденов е задържан без да може да се сбогува със семейството си, болен от треска, без лични вещи и дрехи. Изпратени са на заточение заедно с Антим I. Дяконът на Екзарха - Петър Воловаров от Солун, доброволно го придружава в изгнанието.

В ръкописите на Найденов подробно е описано мъчителното деветдневно пътуване на мулета по 16 часа път на ден до Енгюр: „... обезлюден намерихме ний в оная страна Анадолът, защото всичко що имаше възможност, преселвало са в блаженна Румелия“¹⁷. При заминаването пратеник на Високата порта предава на Екзарха 10 000 гроша, от които след като заплащат пътните разноски, остават достатъчно за да наемат къща в гръцката махала и да организират домакинство. Заточениците постепенно се адаптират в града, посрещнати любезно от местния валия¹⁸ Сюрея паша. Привикват към уединения живот, но са измъчвани от неизвестността: „... питахми са, какво ли става в България, какво ли е в Цариград и какво ли става с моите дечица, които аз така ненадейно оставих и които още ма чакат на софрата! И си отговаряхме че, когато се върнем, ако някога се върнем, ще питаме и ще ни кажат, че еди-кого обесили, еди-кого убили или заклали, или еди-кои са измрели в заточение ...“¹⁹ Ползвайки се от благоразположението на валията, ус-